

EL DUC I EL PICOT

Temps era temps, una tarda d'estiu, un duc i un picot feien passar el temps a la copa d'un pinastre. L'un tornava de caçar una llebre i la duia dins una escletxa de l'arbre que feia servir com a niu, mentre que l'altre treballava fent un forat al tronc, que li serviria de niu.

En treballar, el pobre picot feia un sorollam que se sentia de molt lluny, i era molt molest. En canvi, el mussol li movia el tronc per l'esforç que requeria espedaçar aquell enorme rosegador.

Tots dos es van adonar que no es podia treballar en aquelles condicions, així que ambdós deixaren el que estaven fent i anaren a trobar-se l'un a l'altre. Una vegada tots dos compartien la mateixa branca del pinastre, el picot va dir al duc que no podia picar amb precisió per culpa del sacseig que feia l'arbre i, posteriorment, el segon li reiterà que ell tampoc no podia concentrar-se gairebé gens amb el soroll molest de les seves picotejades. És a dir, que no podien treballar bé alhora cap dels dos. Així van estar discutint una bona estona, fins que va arribar el vespre, i tots dos van marxar als seus respectius nius a dormir.

La tarda de l'endemà va passar exactament el mateix: l'un tornava de caçar i hi esbocinava la serp que havia acabat d'atrapar, i l'altre continuava picant el forat que havia deixat a mitges. Tan sols havien passat uns deu breus minuts que sortiren a retrobar-se, ja n'estaven tots fatigats, l'un de l'altre. Així que van començar a faltar-se al respecte, fins i tot l'enorme duc, de gairebé dos metres d'envergadura, estengué ses ales en to desafiant, fet que cridà l'atenció d'un grup d'orenetes que sobrevolaven l'arbre. La que semblava la cap del grup es va apropar a aquell parell i començà a preguntar-los què passava. Aqueixos dos respongueren, i l'oreneta començà a riure:

—Que no veieu que discutint i insultant-vos no en traureu cap, de benefici? —sentencià el petit ocell negre, amb un to pacífic—. L'única forma que teniu per poder solucionar aquest problema és arribant a un acord!

—Tens raó —respongué el picot, que ja n'estava fart, de discutir—. Què et sembla, duc, si, en lloc de treballar tots dos alhora, ens canviem els horaris?

—És cert —afirmà el mussol—. Què et sembla si tu treballes durant les hores de sol i jo vaig a caçar a la nit? Així, quan un molesti, l'altre descansarà i no afectarà el treball de l'altre.

I, des de llavors, tots els mussols, tant si són òlibes o ducs, començaren a sortir a caçar de nit, fins que la vista se'ls adaptà a les condicions nocturnes. En canvi, els picots sortiren a picar troncs secs de dia, i les seves plomes s'ompliren de colors vius.

Per tant, de discutir i barallar-nos no n'obtenim res de bo. En canvi, és més fàcil dialogar i discutir amb paraules i solucions.

Autor/a: Arkatza eta Kautxua – IES Antoni de Martí i Franquès, de Tarragona

